

Öt vidám fickó: a három Szentgyörgyvári (Péter, Gergely, Károly) és a két Szabolcs (Balásy és Bognár). Barátai egymásnak, no meg a boroknak, a daloknak, s legfőképpen a bordaloknak. A Vivat Bacchus énekegyüttes tagjaiként mi mást is zenghetnének, mint e nemes nedű dicséretét? Mert a bor is, a dal is: bűnnek orvossága, jókedvnek megsokszorozója. Nem csoda hát, hogy koncertjeik fergeteges hangulatúak, rajongóik hűségesekek, felkéréseik számosak. Együttesük pedig unikum. Illetve (b)originális.

Egyszerűnek és természetesnek tűnik az egész: öt jóképű fiatalember örömeiben dalra fakad. Energikusak, humorosak, komolyak, ha kell. A közönséget hamar hangulatba hozzák, legszívesebben máris koccintának velük: Bacchus tartsa meg jó szokásukat! Az együttes tizedik születésnapját ünneplő nagyszabású gálán állva tapolt nekik a Kodály Központ ezerfős hallgatósága. Persze e könnyedség és magától értetődő szellemesség mögött komoly, szorgalmas munka áll. Meg egy-két kortyintásnyi bor – súgja a kisördög. Lehet. Elvégre meg kell olozni azokat a hangszálakat!

De hogyan is indult? Egy angliai turnén, az ezredforduló táján, mint a Bartók Béla Férfiak tagjai és jó étvágyú egyetemisták, az utcán rázendítettek a kórus repertoárjából néhány bordalra, némi aprópénz reményében. S lám, a ködös Albion lakóinak lelkét is feltűzelték e vidám szerzemények, így az alkalmi formáció nem maradt éhen. Nem sokkal később, már itthon, a férfikart meghívták egy boros rendezvényre, de nem tudták vállalni a fellépést. Ekkor ötölte ki a kórus legmagasabb tagja, Zsiráf, alias Stumpf Árpád: álljanak össze ismét, ők négyen, s bordalokként képvisel-

„Fiúk, titeket receptre kellene fölírni!”

jék pécsi kórusukat. (Zsiráf mellett Balásy Szabolcs, Szentgyörgyvári Péter és ikertestvére, Gergely alkotta az első formációt.) A siker nyomán egyértelmű volt: folytatják. Ám Zsiráf súlyos beteg lett, ezért megkérték férfikari kórustársukat, Bognár Szabolcsot, helyettesítse őt. Három évvel később Gergely hosszabb időre Olaszországba ment, ekkor a Szentgyörgyvári fiúk a bátyjukat, Károlyt vették rá, hogy a testvérük helyébe lépjen. A csapat oly jól működött, hogy Gergő hazatérével mindannyian együtt maradtak. Májig is ők öten alkotják a Vivat Bacchust, Zsiráf mint örökös tiszteletbeli tag figyeli ténykedésüket. Mozart lett a névadójuk, pontosabban a Szóktetés a szeráj-ból egyik dalának címe.

– A hangszer nélküli, acapella műfajban igazi vetélytársunk nincs, ugyanis mi szabjuk magunkra a saját stílusunkat – meséli Szentgyörgyvári Péter, az együttes vezetője. – Gergő szerint rétegenét képviselünk, de ezt a réteget mi alakítjuk: folyamatosan bővítjük, szélesítjük, hisz a ránk jellemző stílus-kavalkádba az operától a rock and rol-

lig minden belefér. A műsoraink sem egyformák, bár egy-egy vázat fölépítünk, de a dalokat folyamatosan cseréljük. Így mi sem unjuk meg, és egyébként is: az adott közönség igényeire szabva alakítjuk a koncertet. Eleinte klasszikus költőink boros verseit zenésítettük meg, aztán világslágereket „magyarosítottunk”, később elkezdtünk saját szövegeket írni. Ezekhez Balásy Szabolcs hihetetlen találatossággal komponál zenét.

– Sokféle rendezvényre hívnak benneteket.

– Borfesztiválokra, jótékonysági estekre, nemrég a villányi katolikus templomban énekeltünk, de voltunk már születésnap és nászajándék is, egy leánybúcsúra pedig a menyasszony barátnői „rendeltek meg” minket. Óriási sikítások közepette ugrottak a nyakunkba a lányok. Tüstént be is tiltottuk a fotózást, nehogy a feleségeink félreértsék...

– Igaz is, akadnak céltudatos hölgy-rajongók?

– Szeretnek minket az emberek, örülnek a közvetlenségünknek, hisz szívesen beszélgetünk, koccintunk

mindenkivel. Aki pedig a honlapunkon is tallóz, látja, hogy családos, elkötelezett emberek vagyunk.

– Kiváló szövegekkel dolgozhattatok.

– Ákossal egy budapesti borfesztiválon, villányi borász barátunk, első komoly támogatónk, Tiffán Zsolt standjánál találkoztunk. Ott hallott minket, s annyira megihlettük, hogy Még közelebb című, platinalemez albumán mi énekeltük a vokál szöveget, Balásy Szabolcs zongorán is közreműködött, és az országjáró turnéra is elkísérhettük. Ez sokat lendített az együttes pályafutásán. Ákossal azóta is többször felléptünk, és Andante Borpatikájában rendszeres vendégek vagyunk, működik ott egy klubunk. Demjén Ferencsel is hamar megtaláltuk a közös hangot a V'Moto-Rock koncerteken...

– ... és Sasvári Sándorral is remek volt együtt dolgozni – kapcsolódik beszélgetésünkbe Bognár Szabolcs, végszóra. A Pécsi Nemzeti Színház operapróbájáról érkezett épp. Az ifjú baritonistát a jövő évadban a Falstaff egyik fontos szerepében is láthatjuk. – Csodálom Sasvári hangjának erőteljes-

és a város segítette. Az pedig, hogy idén megkaptuk Pécs város Művészeti díját, roppant nagy elismerés, büszkék is vagyunk rá.

– Sokat utaztok. Hogyan viseli ezt a családot?

– Türelemesen. Rengeteget köszönhetünk nekik. Immár a két Szabolcs is a családhoz tartozik, amikor hétvégén a papa főz, nekik is jut teríték. A közös programokon pedig nagy a hangzavar: mi öten, a feleségek, illetve menyasszonyok, s az eddigi hét és fél gyermek, két másik testvérünk és a családjuk...

– Kortyoljátok is a hegy levét?

– Á, dehogya! – Naná, persze! – vágják rá egyszerre, nevetve. – Elkényeztetnek minket a borosgazdák, mert mindegyik a legjobb nedűjével kínál, hisz tudja, a többiektől is azt kapjuk. Kedveljük a testes vörösborokat, a száraz, gyümölcsös fehéret, az aszút... Meg is énekeltük mind a huszonnégy hazai történelmi borvidéket.

– Vivat Bacchus nevű bor még nincs?

– Volt róla szó, de elég bonyolult procedúra, nem csak egy címkén múlik.

– Péter már megtette az első lépést – súgja Bognár Szabolcs. – Vett egy icipici szőlőbirtokot Szellőn. Tavaly hét és fél liter bora lett. Ebből öt és fél liter még megvan. Elképzelhető, milyen lett...

– Kevés borivó sejtí, milyen nehéz finom bort készíteni – magyaráz Péter. – Én már tudom, de nem szegi kedvem. Most írtam egy új szöveget, amit Szabolcs már meg is zenésített, a refrénje így szól: „Nézz körül az utcán, mindenki rohan, de a pince mélyén csend és béke van, könnyen megtaláltam így hát a helyem, és amióta bort iszom, szebb az életem.” A kulturált borfogyasztás népszerűsítésén fáradozunk, akárcsak a borászok. A „tarts mértéket, adj értéket” mottót hirdetjük, s azt, hogy az élet igenis szép. Ezt igyekeznünk átadni a közönségnek, talán nem is sikertelenül. Egy néni például azt írta nekünk: „Fiúk, titeket receptre kellene fölírni, akár egy orvosságot!”

LEJEGYZTE: CSATÓ ANDREA